

Vesti iz sveta za decu

Južno afričko-indijsko okeanska divizija

1. tromesečje 2019.

SADRŽAJ

Na naslovnoj strani: Sedmogodišnja Tebogo Sebeگو govori o kobicama i baki i deki u priči iz Bocvane na trećoj strani.

BOCVANA

3 Kokice i baka i deka / 5. januar

5 »Bos, idemo!« / 12. januar

7 Samo povrće / 19. januar

9 Unin san / 26. januar

MOZAMBIK

11 Odbijanje kupanja / 2. februar

13 Dom za Jeremiasa / 9. februar

DEMOKRATSKA REPUBLIKA SAO TOME I PRINSIPE

15 Rat oko televizora / 16. februar

17 Bog čini divne stvari / 23. februar

190 Spasavanje proroka / 2. mart

ZIMBABVE

22 Žena sa imenom Petar / 9. mart

24 Nisam ja kriva / 16. mart

26 Bog mi je dao život / 23. mart

28 Trinaesta Subota: Bušotine pomažu da se Zambija zauvek promeni / 30. mart

35 Budući projekti

IZVORI

27 Program Trinaeste subote / 31. mart

VAŠI DAROVI NA DELU

Pre tri godine, deo dara Trinaeste subote je pomogao da se osnuje osnovna škola u Francistaunu u Bocvani. Možete čitati priče iz prve adventističke škole u severnoj Bocvani na stranama 3-9.

Drage vođe subotne škole,

Ovog tromesečja bavićemo se Južno afričko-indijsko okeanskom divizijom, koja obuhvata Angolu, Bocvanu, Malavi, Mozambik, Sao Tome i principe, Južnu afriku, Zambiu, Zimbabve i sedam ostrva iz Indijskog okeana, uključujući Komoros, Madagaskar, Muricius, Majote, Reunion, Rodrigez i Sejšelska ostrva.

U ovom području živi 193 miliona ljudi, uključujući i 3.7 miliona adventista. Znači da 1 adventista dolazi na svakog 51 čoveka.

Ovog tromesečja projetki uključuju zemlje u kojima se govori portugalski jezik: Mozambik i Sao Tome i principe.

U Mozambiku će se sagraditi sirotište i škola kao i dodatno odeljenja za Mozambik adventistički univerzitet. Oko 250 studenata od njih 350 završava smer za hranu i ishranu, a ja sam video da su im učionice krcate.

Što se tiče Sao Tome i principe, čuo sam priče i priče o ljudima koji se bore sa alkoholom i drogama, tako da se planira izgradnja rehabilitacionog centra u glavnom gradu. Mi imao na stotine crkava po ostrvima, ali su mnoge od njih pretrpani podrumi i zgrade koje su za rušenje. Lokalne vođe crkava su mi rekly da im je neophodna nova crkva.

Projekat koji je vezan za decu je posebno uzbudljiv. Sreo sam dečaka koji voli bibliju i koji je čita sa velikim zanimanjem svakog dana u školi. Sa čežnjom mi je rekao da bi voleo da ima svoju sopstvenu bibliju kako bi mogao da je čita i kod kuće. Ovog tromesečja možemo obezbediti deci biblije.

POSEBAN DODATAK

Ovo tromesečje sadrži samo mali broj iskustava iz Južno afričko-indijsko okeanske divizije. Ako želite da pročitate više posetite sajt bit.ly/sid-archive, preko kojega možete doći do svih iskustava iz divizije. Na ovom sajtu takođe možete da tražite priče po imenu zemlje ili po nazivu.

Ako imate neki poseban način koji je efikasan u čitanju ovih iskustava tj. u njihovom prenošenju molim vas me obavestite preko mcchesneya@gc.adventist.org. Hvala vam što ohrabrujete decu da budu misioniski opredeljena!

PROJEKTI

Ovog tromesečja naš dar Trinaeste subote će pomoći dvema zemljama:

- MOZAMBIK
- Proširenje odeljenja za hranu i ishranu na Mozambik adventističkom univerzitetu, Beira
- Izgradnja sirotišta za decu koja su izgubila roditelje zbog side, Nampula
- Izgradnja osnovne škole, Milandž
- SAO TOME I PRINCIPE
- Izgradnja rehabilitacionog centra, Sao Tome
- Izgradnja nove crkve, Sao Tome
- Izgradnja auditoriuma za K-12 školu, Sao Tome.
- PROJEKAT ZA DECU
- Poklanjanje portugalskih biblija deci u potrebi iz Mozambika i Sao Tome i principe!

Urednik: Endru Mekčesni

KOKICE I BAKA I DEKA

Sedmogodišnja Tebogo se dva puta u životu osećala jako žalosno.

Prvi put je bio kada joj je mama dala novac da kupi svoju omiljenju poslasticu: kokice. Stiskajući pare u svojoj maloj ruci, Tebogo je odjurila do prodavnice. Jako voli kokice, tako da joj je voda krenula na usta kada je pomislila da će otvoriti sjajnu zelenu kesu »Jumpin Jack« kokice sa ukusom sira i mladog luka.

»Ja volim kokice zato što su fine,« kaže ona.

Ali dok je trčala, neki dečaci iz škole su je zaustavili na ulici. Videli su novac u njenoj ruci.

»Daj nam pare,« zahtevao je dečak. Tebogo se uplašila, ali nije želela da da svoj novac dečacima.

»Mama mi je rekla da kupim kokice,« rekla je.

Dečaci su se naljutili, i jedan od njih je udario Tebogo po licu. A onda su pobjegli.

Tebogo se osećala užasno i počela je da plače.

Posle toga, više nije želela da ide u školu. Ona nije želela da ponovo sretno te zle dečake.

Majka je primetila da je njena mala devojčica tužna. Kada je Tebogo završila prvi razred, majka je odlučila da je više ne šalje u školu. Umesto toga on je Tebogo upisala u adventističku školu koja se zove Istern gejt osnovna škola.

Tebogo je bila srećna!

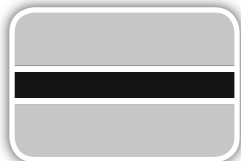
»Ja volim školu zato što nas u njoj učitelji uče kako da se ponašamo, kako da budemo dobri dečaci i devojčice, i kako da slušamo roditelje i Boga,« kaže ona.

Drugi put

Drugi put kada se Tebogo osećala veoma tužno je kada su se doselili njeni baka i deka. Ona voli i baku i deku i bilo joj je drago što su počeli da žive zajedno. Ali je bila tužna jer je bilo veoma teško razgovarati sa njima. Kada bi pričala sa njima, oni bi jako brzo zaboravili o čemu su govorili.

»Osećala sam se isto tako loše kao i kada me je onaj dečak udario,« rekla je Tebogo. »Bila sam nesrećna i tužna.«

Majka je primetila Tebogino tužno lice. »Nemoj biti tužna,« rekla joj je. »Pomoli se ujutro i Bog će odgovoriti na tvoje molitve.«

Tebogo je počela da se moli za svoju baku i deku. Molila se rano ujutru dok su njena majka i šesnaestogodišnja sestra spavale.

»Molim te Bože, izleči moju baku i deku da brzo ozdrave,« molila se. »Molim te mi Bože odgovori na molitvu. Ova molitva mi je jako bitna.«

Molila se svako jutro. Nakon nekog vremena njenoj baki i deki je postalo bolje i mogli su da se vrate svojoj kući.

Tebogo je bila jako srećna!

»Osećala sam se srećno, i zahvalila sam se Bogu,« kaže ona. Danas se Tebogo moli svakog jutra i noći pre spavanja. Ona se ovako moli: »Gospode pomози nam da budemo dobri dečaci devojčice. Pomози nam da mirno spavamo. I daj da jutro bude predivno.«

Deo dara trinaeste subote 2015. godine je pomogao da se izgradi škola u kojoj je sada Tebogo, koja se otvorila 2017. to je prva adventistička osnovna škola u severnoj Bocvani a treća je u zemlji. Hvala vam što podržavate misiju – i dobro adventističko obrazovanje – svojim darovima.

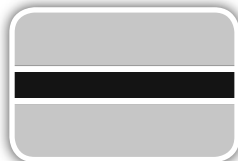
DODACI ZA PRIČU:

- Pronađite Francistaun u Bocvani na karti.
- Pitaj decu kada su se oni osećali žalosno.
- Podseti ih da se mole kada se tako osećaju – i da zahvale Bogu kada im odgovori na molitve.
- Pogledajte Tebogo na sledećem linku: bit.ly/Tebogo-Sebego
- Fotografije za ovu priču možete naći na: bit.ly/fb-mq.

O MISIJI

1921, američki misionar W.H. Anderson je u intervjuu sa kraljicom majkom Gagoangve, i šesnaestogodišnjim prestolonaslednikom Batoenom II, dobio dozvolu da otvori bolnicu u selu Kanji u Bacvani, pod dogovorom da ne propoveda. Posao koji je lakr A.H. Kretsmar obavio je razbio sve predrasude i 1922, J.R.Kambelu je dozvoljeno da u Kanjeu održi evanđeoska predavanja. 1927, H.Valkeru je bilo dopušteno da i tamo i u Majanu (50km udaljeno mesto) održi evanđeoske sastanke gde je nekada radio David Livingston.

BOS, IDEMO!«

Desetogodišnji Bos nije mogao da dočeka subotu.

To je bio dan kada bi njegov najbolji prijatelj povikao preko ograde koja je razdvajala njihove dve kuće, »Bos, idemo!«

Iako se možda u tom trenutku Bos igrao na polje, ili je pomagao oko kućnih poslova, bilo da je njegova odeda bila čista ili prljava, on bi sve ostavio tog trenutka otvorio bi vrata automobila i uskočio u njega.

Jako je voleo da se vozi kolima!

Bosova porodica je bila siromašna tako da oni nisu imali automobil. Zapravo, samo je nekoliko ljudi posedovalo auto u njihovom komšiluku u Francistaunu, to je drugi po veličini grad u Bocvani. Porodica koja je živila pored Bosa je imala Tojotu Hilux 1800, i oni bi zvali Bosa da se sa njima vozi do crkve svake subote.

Bos je išao često sa njima u subotnju vožnju. Ponekad bi se njegova majka naljutila zbog količine vremena koje provodi u crkvi, pa je zahtevala od njega da završi sve obaveze po kući pre nego što ode. Bos je pošteno radio da bi bio spreman kada čuje poziv: »Bos, idemo!«

Dečak je zavoleo porodicu koja je živila pored njih, pa je te ljude počeo da zove »mama i tata«. Oni su imali troje dece, i njihov najstariji sin, Gumoh, je bio njegov najbolji prijatelj.

Kako je rastao Bos je sve više bio sa svojom »usvojenom« majkom. Ona je predavala u osnovnoj školi, a postala je njegova učiteljica u sedmom razredu. Bos se jako radovao što je mogao sa njom da provede više vremena. Svakog dana, posle škole, joj je nosio torbu do kuće.

A onda kada je on napunio 13 godina ova porodica se preselila. Bos je bio veoma tužan. Jako su mu nedostajali. Nedostajale su mu i subotnje vožnje autom. Ali on je odlučio da će nastaviti da ide u crkvu, čak i ako nema vožnje autom. Svake subote je šetao do crkve.

Danas je Bos vođa adventističke crkve u Bocvani. On je zadužen za odeljenje Subotne škole, Lične službe i Porodične službe kao i za odeljenje Adventističke misije za celu zemlju.

Bos kaže da je razlog zbog kojeg on danas poznaje Boga zaslužna ljubaznost porodice koja ga je pozvala da se svake subote vozi sa njima.

»To je bio evangleizam iz prijateljstva,« kaže Bos čije je puno ime Bosenakito Čabale. »Ova porodica me ljubavju dovela u crkvu.«

Njegova usvojena majka Lekejani Mpopu je veoma zadovoljna što je mogla da odigra jednu ulogu u dovođenju Bosa u crkvu. Mnogi njeni učenici iz državne škole su postale vođe crkve, uključujući Kenaope Kenaope, predsednika adventističke crkve u Bocvani.

»Dečaci koje sam učila u državnoj školi sada imaju visoke položaje u crkvi,« kaže ona. »Ja zahvaljujem Bogu zbog toga.«

Ona sada ima 59 godina, ali i dalje dovodi decu Hristu. Ona je direktor prvog adventističkog razreda u školi u Francistaunu, koji se otvorio zahvaljujući daru trinaeste subote 2017.godine.

»Volim da radim u adventističkoj školi,« kaže ona. »Dok učite decu iz biblije oni nauče da vole Boga.«

DODACI

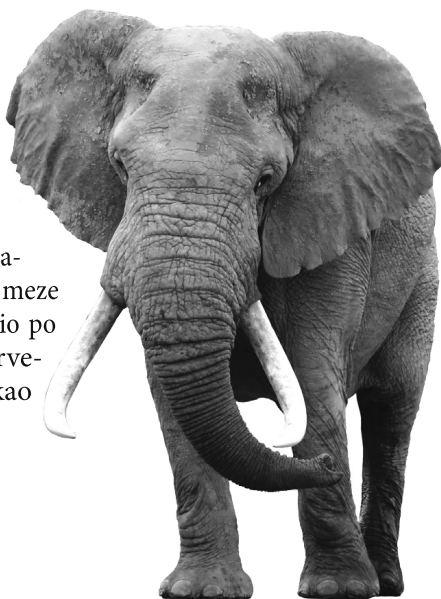

- Izgovor imena: Gamu – Gumoh; Bosenakitso – Bošenahkitsoh; Lekedzani – Lekejani (njeno ime znači »Ostavi, ne diraj«).
- Pogledajte Bosa putem linka: bit.ly/kevin-boss
- Pogledajte Lekejani putem linka: bit.ly/Lekedzani-Mpopu-2
- Slike koje možete iskoristiti za ovu priču možete pronaći na sledećem linku: bit.ly/fb-mq
- Zapitajte decu na koji način mogu da iskoriste prijateljstvo kao vrata preko kojih će druge dovesti Isusu. Imati prijateljski evangelizam znači biti prijatelj sa drugima – naročito sa onima koji su u potrebi.

ZADIVLJUJUĆA PRIRODA

Bocvana ima najveću koncentraciju afričkih slonova, mnogi od njih se nalaze u nacionalnom parku Čobe.

Mopani crvi, najveće gusenice kraljevskog moljca, su najomiljenije meze u Bocvani. Ime Mopani crv je dobio po hrani koju jede, lišće sa mopani drveta. Jedu se na više načina, suvi, kao čips ili kuvani u sosu.

SAMO POVRĆE

Šestogodišnja Joana, koja živi u Francistaunu, drugom po veličini gradu u Africi, se mrštila na obrok koji joj je majka postavila za večeru.

»Ja želim da budem pametna,« rekla je. »Ja ne želim da jedem mesto.«

Majka je bila začuđena. Jako se trudila da pripremi tradicionalni bocvanski obrok. Na stolu je bio goveđi paprikaš, palače, kukuruzna kaša koja liči na pire krompir, i morogo va dina-va (jelo od kuvanog lista od pasulja, puno je gvožđem i vlaknima, sa paradaizom i lukom i malo ulja i soli).

Majka je na brzinu upitala:

»Da li te to uče u školi?«

»Da, to smo učili,« Joana je rekla. »Pastor nam je rekao da pazimo da ne jedemo pogrešnu hranu. Trebali bi smo da jedemo dobru hranu kako bi bili pametni.«

Majka joj je postavila još par pitanja i saznala je da je upravo počela sedmica molitve u Isten gejt osnovnoj školi, koju je pohađala Joana. Tema ove molitvene sedmice je bila o Danilu, i tog jutra je propovednik opisao kako su Danilo i njegovi prijatelji odbili da jedu meso na palati cara Navuhodonosora u Vavilonu. Umesto mesa jeli su povrće i postali su mudri i jaki ljudi.

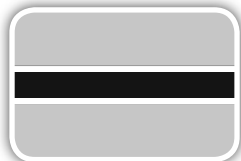
»Ne bi trebala da jedeš ovo meso – samo povrće,« Joana je rekla svojoj majci, pokazujući goveđi paprikaš. »Ja želim da budem pametna kao Danilo.«

Lice njene majke je pocrvenelo od sramote jer je znala da je povrće zdravije od mesa. Ali bila je i srećna što je njena Joana učila u školi o pravilnoj ishrani.

»Ok, hajde da zahvalimo Bogu za pastora,« rekla je mama. »Ja ću se potruditi da kuvam dobru hranu.«

Joana je zadovoljno pojela rižu i lišće za večeru. Nije ni takla goveđi paprikaš.

Sledećeg dana, majka je otišla do kuhinje da pripremi večeru pa se setila da njena ćerka izbegava meso. Tako da je ona rekla Joaninom ocu i njenom šesnaestogodišnjem bratu da više neće kuvati meso do kraja sedmice dok Joana uči o Danilu. Joanin brat je gundao ali se ipak na kraju složio da jede povrće.

Joana je bila presrećna! Svake večeri je jela povrće i drugu hranu bez mesa.

Prošlo je devet meseci od te posebne sedmice. Joana i dalje više voli povrće, i majka se trudi da kuva i sprema zdrave obroke bez mesa.

Joana veruje da je učinila pravi izbor kada je odlučila da sledi primer Danila.

»Kada jedemo povrće, onda ćemo postati jači i pametniji,« kaže Joana sa osmehom na licu.

Direktor škole, u koju ide Joana, se slaže sa tom izjavom. Joana je sada najbolja u razredu i direktor misli da je to zbog toga što jede zdravu hranu i zbog njene vere da će Bog nagraditi njen izbor.

»Ona je bistra,« kaže direktorka Lekejani Mpofu. »Lepo se ponaša, poslušna je, i seća se svega što uči.«

Puno ime Joanine mame je Besi Lecina, i ona je takođe srećna.

»Čuli smo za zdravu ishranu, ali je nismo praktikovali,« kaže ona. »Poražavajući je kada tu istinu čujete od deteta. Srećna sam što je uče o dobrim stvarima u školi.«

Dar trinaeste subote 2015.godine je pomogao da se isplati izgradnja Joanine škole, koja je počela sa radom u januaru 2017. to je prva adventistička škola u severnoj Bocvani a treća u zemlji. Hvala vam što podržavate misiju vašim darovima.

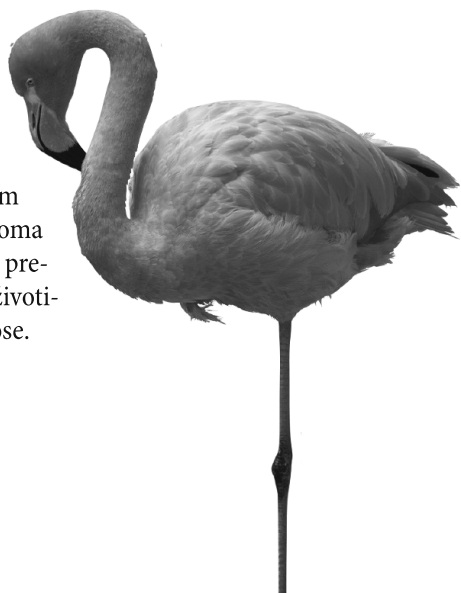
DODACI:

- Pogledajte Joanu na linku: bit.ly/Joanna-Lechina
- Pronađite fotografije za ovu priču na linku: bit.ly/fb-mq

ZADIVLJUJUĆA PRIRODA

Makadigadi slatina je najveća površina soli na svetu, prostire se na 12,000km kvadratnih. Klima je veoma topla sa veoma malo kiše. A i kada pada kiša, slatina se pretvara u plavo jezero koje privlači mnoge životinje iz tog područja, uključujući flamingose.

UNIN SAN

Unabato Sertse, poznat među svojim prijateljima kao Una, imao je čudan san veće pre nego što je trebao da pokupi svoju školsku uniformu u novoj školi u Bocvani.

Šesnaestogodišnji Una je sanjao da je popodne i da je pričao sa nekim napolje. A zatim je ušao u zgradu i krstio se.

Una se probudio u trzaju. Nije išao u crkvu, i nije mogao da razume zašto se krstio.

Konačno, prestao je da misli na san.

»Smetnuo sam ga sa uma kao još jedan san,« rekoa je.

Naredne četiri godine, Una je živeo sa svojim roditeljima i dve sestre u Zimbabveu, i svake godine je menjao školu. Nedostajala mu je domovina, tako da čim mu se ukazala prilika da se vrati u Bocvanu on ju je iskoristio, roditelji su ga pitali da li bi išao u Istern gejt akademi, nova škola u Bocvani, u Francistaunu. Njegova porodica je posedovala kuću u blizini Francistauna, ali dečak bi živeo u domu učenika.

Dan nakon sna, Una i njegovi roditelji su otišli u Istern Gejt akademi da podignu uniformu. Kasnije, se preselio u dom, kada su se njegovi roditelji vratili u Zimbabve, gde je njegov otac, radio za internacionalnu pravnu agenciju.

Una nije odmah shvatio da ide u adventističku školu, tako da je bio iznenađen kada su ga pozvali na jutarnje bogoslužjenje. Nije mu se dopadalo da ustaje rano, ali su ta jutarnja bogoslužjenja u njemu probudila interesovanje za Isusa. Njegova ljubav prema Isusu je rasla.

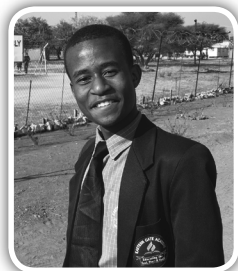
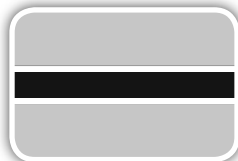
Jedne subote, Una je stao ispred crkve gde je pastor zamolio da svi koji žele da se krste istupe napred. Završio je teme za krštenje i želeo je da bude kršten sa ostalom decom jedne subote popodne.

Na dan njegovog krštenja, Una je po običaju išao u crkvu a zatim u školsku menzu. Nakon toga je izašao napolje i razgovarao je sa jednom učenicom iz doma. Dok su razgovarali, osetio je nešto poznato.

»Ali nisam shvatao šta je, tako da sam te misli sklonio u stranu,« kaže on.

Nedugo zatim, učenici su se okupili oko autobusa koji ih je vozio u drugu crkvu na krštenje.

»Kada smo stigli u crkvu, ulaz zgrade mi je bio poznat, kao da sam ga već negde video,« kaže Una. »Ali ja nikada pre nisam bio tu.«

Čudio se zbog čega ima taj osećaj pa je upitao prijatelja da li i on ima osećaj deža vu. Prijatelj ga je pogledao i odmahnuo glavom.

Krštenicima je rečeno da idu pozadi crkve da se presvuku. Dok je Una ulazio u bazen za krštenje, pomislio je da mu i stepenice izgledaju poznato. Minut kasnije, pastor se molio, i on je bio ugnjuren u vodu.

Dok je Una izlazio iz vode, iznenada se setio svog sna. Sve što mu se dogodilo tog popodneva se odigralo u njegovom snu. Nije mogao da veruje.

»Bog radi na čudnovat način, i ja sam srećan što sam video svoje krštenje unapred,« kaže Una. »Nakon toga, moja vera je porasla, i počeo sam da pristupam Bibliji sa više ozbiljnosti.«

Una je kasnije ispričao svoj san i drugim učenicima. Devojka koja je imala ulogu u snu je bila zapanjena.

»Trebaš biti zahvalan Bogu na onome što nam daje,« rekla je,

Unini roditelji su takođe bili iznenađeni. San je omogućio Uni da sa roditeljima podeli ono što škola uči o Isusu.

Una sada ima 18 godina i ohrabruje roditelje da idu subotom u crkvu. Nakon srednje škole nada se da će upisati informatiku. Ali on je odlučan da gde ga god život odnese on će Isusa staviti na prvo mesto.

»San mi je pokazao put koji trebam da odaberem u životu,« kaže on. »Pokazao mi je da trebam da se držim tog puta – Hrista.«

Istern gejt akademi deli kampus sa Istern gejt osnovnom školom, dar trinaeste subote je sve to omogućio. Hvala vam na darovima.

DODACI

- Zamolite decu da se priseti likova iz biblije koji su sanjali snove. Na primer Jakov i stepenice, Josif, car Navuhodonosor itd.
- Zapitajte decu da li znaju zbog čega se Bog ponekad javlja ljudima u snu. Razlozi mogu biti: da se ojača vera (kao kod Jakova i Une) ili da se otkrije budućnost (kao kod Navuhodonosora).
- Pogledajte Unu na: bit.ly/Unabatsho-Sertse
- Pronađite fotografije za ovu priču na: bit.ly/fb-mq

ODBIJANJE KUPANJA

Ujak nije bio zadovoljan. Imao je puno problema na poslu u Maksikseu u Mozambiku, pitao se zašto mu nikad ništa ne ide kako treba. I tako je ujak odlučio da poseti vrača.

Vrač mu je rekao da je odgovor na njegove muke veoma jednostavan: u pitanju je njegov deda.

Vrač je rekao da je njegov dodea, koji je umro pre više godina, želeo da se njegove kosti prenesu u porodičnu kuću. Ujak je morao da okupi rodbinu radi posebne ceremonije. Nakon toga, vrač je rekao da će deda prestati da mu smeta i da će se i njegovi problemi na poslu završiti.

Ujak je pozvao svoje rođake i zajedno su otišli da otkopaju dedin grob.

Deda je umro toko civilnog rata u Mozambiku, i bio je sahranjen u nečijem dvorištu.

Ujak je kopao i kopao, ali nije mogao da pronade dedine kosti. Konačno, ujak je odustao i odlučio je da samo održi tu posebnu ceremoniju bez kostiju u porodičnoj kući.

»I, tako je moja porodica organizovala tradicionalnu ceremoniju, iako nije bilo kostiju kod kuće,« kaže ujakova devetnaestogodišnja rođaka Isaltina.

Isaltina je najmlađa u porodici i njoj nije bilo dozvoljeno da bude prisutna za vreme te ceremonije. Ali su joj roditelji rekli da treba da dođe kada bude bio zadnji deo ceremonije: posebno kupanje. Članovi porodice su trebali da prospu kofe vode sa lišćem i grančicama preko sebe. Vrač je rekao da će ih to kupanje zaštititi od dede u budućnosti.

Isaltina je međutim odbila kupanje. Upravo se krstila u adventističkom univerzitetu gde je studirala, i ona je smatrala da je to kupanje živa glupost.

Majka je bila besna.

»Desiće ti se nešto loše zato što odbijaš da se kupaš u ovoj vodi,« rekla joj je. »Ja ti neću pomoći kada se to bude dogodilo.«

Isaltina nije bila zabrinuta jer je naučila u školi da mrtvi ne mogu da uznemiravaju žive. Pročitala je u knjizi propovednik 9,5-6 da piše sledeće: » Jer živi znaju da će umrijeti, a mrtvi ne znaju ništa niti im ima plate, jer im se spomen zaboravio... i više nemaju dijela nigda ni u čemu što biva pod suncem.«

»Oni veruju da je neko ko je mrtav i dalje živ ali to je pogrešno jer nas biblija uči da mrtvi ne znaju ništa,« kaže ona. »Smrt je kao dubok san. U svakom slučaju, kupanje ne može nikoga da zaštiti od ničega. Jedini koji može zaštititi ljude je Bog.«

Nešto loše se dogodilo Islatini nakon što je odbila da se kupi. Njena porodica joj je rekla da joj više neće plaćati školarinu na Mozambik adventističkom univerzitetu, koji se nalazi devet sati vožnje od njenog rodnog grada Beire. Upozorili su je da će biti izbačena iz škole zato što neće moći da plaća školarinu i da će završiti na ulici.

Isaltina nije znala kako da pronađe novac za njenu školarinu pa se molila Bogu za pomoć. Ona je rekla i njenim drugarima u razredu i razrednoj da je njena porodica odlučila da joj više ne plaća školarinu.

Kada je došlo vreme da se plati, direktor je rekao Isaltini da se ne brine. Univerzitet je odlučio da je nagradi stipendijom koja pokriva njenu školarinu. Jedan mladi bračni par koji živi na univerzitetu je pozvao Isaltinu da živi kod njih.

Isaltina je odmah zahvalila Bogu što joj je dao način da ostane na univerzitetu.

Isaltina, koja sada završava drugu godinu na univerzitetu, kaže da njen život nije uvek lak, ali ona za to ne krivi dedu.

»Loše stvari koje su mi se dogodile nisu zbog mog dede,« kaže ona. »To mi se događalo kao lekcija. Kada se suočimo sa izazovom, naša vera raste, i moja je vera značajno porasla.«

Deo dara trinaeste subote će pomoći da se proširi adventistički univerzitet Mozambik, kako bi još studenata kao što je Isaltina mogli da studiraju. Hvala vam na vašim darovima.

DODACI

- Pronađite Mozambik na karti.
- Ispričajte deci da mrtvi spavaju i da se ne mogu mešati u naše živote, nasuprot onome što mogu videti putem medija ili nasuprot onome što ih možda uče kod kuće.
- Pogledajte Isaltinu na: bit.ly/Isaltina-Homo
- Pronađite fotografije koje mogu upotpuniti ovu priču na: bit.ly/fb-mq

DOM ZA JEREMIJU

Osamnestogodišnji sused je pozvao Jeremiju (17 god.) da pođe sa njim u adventističku crkvu u Nampuli, velikom gradu u Mozambiku.

»Hajde samnom,« rekao je prijatelj.

»Sedećemo i moćićeš da čuješ šta biblija uči.«

Jeremija je voleo propovedi tako da je saznao da će još jedna propoved biti održana sledeće večeri. Crkva je organizovala evangelizaciju.

Jeremija je dolazio svake večeri i poslednje večeri je saznao o suboti. Propovednik je pozvao ljude iz publike da predaju svoje srce Isusu i pročitao je Otkrivenje 3,20 gde Isusu kaže: »Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom.«

Poruka je dotakla Jeremijino srce, pa je pomislio: »Ko sam ja da dobijem Isusa? Neka On dođe u mene.«

Prijatelj je pozvao Jeremiju da pođe sa njim u crkvu u subotu, i Jeremija je ostao celi dan u crkvi. Došao je i sledeće subote. Ali treće subote, njegova majka se razbolela. U bolnici, porodila se i dobila je devojčicu, ali je ona bila veoma slaba. Stalno je govorila: »Boli me glava, boli me glava.«

Pošto joj nije bilo bolje, njen suprug – Jeremijin očuh – odlučio je da je odvede u bolnicu kod vrača u srem Mozambika. Jeremija je bio sa svojom majkom, očuhom i tek rođenom sestrom mesec dana u tom izolovanom selu. A onda mu je majka umrla. Sedmicu dana kasnije i njegova sestra je umrla.

Njegov očuh je napravi plan da se vrati sam u Nampulu.

»Ja ne želim da ti živiš samnom jer ti nisi deo moje porodice,« rekao mu je.

Jeremijin život je bio uništen. Nije znao šta da radi. Ali nakon molitve, osetio je mir u srcu. Odlučio je da će se i on vratiti u Nampulu i da će pronaći neki stan koji će iznajmiti.

Jeremija je radio čudne poslove naredna tri meseca kako bi platio kiriju.

Subotom bi išao u crkvu. Njegov prijatelj koji ga je pozvao u crkvu ga je snabdeo hranom, a članovi crkve su mu dali novac.

»Ja sam tada primetio da se crkva sprema za krštenje,« rekao je Jeremija. »Rekao sam sam sebi, evo prilike da se krstiš!«

Čim se krstio život mu je postao još izazovniji. Nije mogao da pro-
nađe posao kako bi zaradio za stanarinu. Lopov je upao u njegovu sobu
i ukrao mu je sve što je imao, čak i njeogvu hranu.

»Imao sam velike probleme nakon krštenja,« rekao je. »Tada sam
naučio kako da se molim i molio sam se. Molio sam Boga: ' Pomozi mi
da pronađem način kako da živim.«

Jednoga dana, pastor crkve je rekao Jeremiji da su članovi crkve od-
lučili da jedan deo crkvenog imanja odvoje za izgradnju male kuće. To
će biti Jeremijina kuća.

Jeremija je vredno radio da bi sakupio pare da izgradi kuću, a crkva
je donirala ostatak novca koji mu je bio potreban. On je pomagao i u
samoj izgradnji kuće.

Danas, Jeremija ima 20 goddina i živi u maloj kućici. Potrebno mu je
tek par koraka do crkve subotom. On i dalje radi čudne poslove i nada
se da će pronaći način da upiše srednju školu. On je završio samo sedam
razreda.

»Preživio sam glad, poniženja, i mnoge izazove, ali sve sam ih pre-
brodio zbog Boga koji je samnom,« kaže on. »Ja sam danas ovde zahva-
ljujući pomoći crkve.«

Njegov savet onima koji se bore:

»Stavite Boga na prvo mesto, i prebrodićete krizu.«

»Možda ćete se sresti sa težim stvarima u životu od mene, ali Bog će
držati vašu ruku, baš kao što je držao moju.«

Njemu je drago što je čuo kako Isus kuca na vrata njegovog srca.

Deo dara trinaeste subote će pomoći da se izgradi sirotište za decu
koja su izgubila svoje roditelje zbog side u Jeremijinom rodnom gradu,
Nampuli. Hvala vam na vašim darovima.

DODACI

- Pronađite Nampulu u Mozambiku na karti.
- Pročitajte Otkrivenje 3,20,21. i uputite poziv deci da otvore svoje srce Isusu.
- Pogledajte Jeremiju na: bit.ly/Jeremias-Ligorio
- Pronađite fotografije za ovu priču na: bit.ly/fb-mq.

RAT OKO TELEVIZORA

Nastao je veliki rat oko televizora kada je Anselmo želeo da pogleda crtani o superherojima na kanalu 24 u svom domu u Sao Tome, glavnom gradu ostrva Sao Tome i prinsipe na zapadnoj obali Afrike.

Njegova starija sestra Eliena, je želela da promeni kanal da gleda program o princezama na kanalu Panda.

»Ja sam prvi gledao,« rekao je Anselmo starijoj sestri.

»Pa šta, ja sam starija,« Eliena je odgovorila.

To je jako uznemirilo Anselma. Nije mogao da se raspravlja jer je njegova sestra bila starija, pa je uradio ono što je mogao. Udario ju je po ruci.

»Zašto si me udario?« gundala je Eliena. Nije joj se svidelo što je bila udarena, pa je uzvratila udarac. To je Anselma još više naljutilo pa je on nju opet udario.

Deca su se potukla, njihovi glasovi su postajali sve glasniji i glasniji dok su protestovali jedan protiv drugog. Ova buka je dovukla majku u sobu.

»Stanite!« naredila je ljutito. »Nemojte se tući, jednog dana ćete se ozbiljno povrediti.«

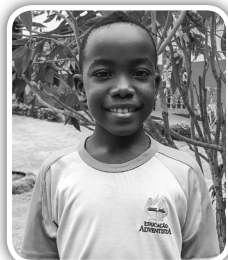
Majka je rekla deci da naizmenično gledaju televizor. Anselmo je mogao da završi sa gledanjem crtanog filma, a Eliena je mogla posle da gleda svoju emisiju.

Anselmo nije voleo da se svađa sa sestrom, i zaista je želeo da poslušaj majku. Ali, neđugo zatim Eliena je rekla nešto što je uzrujalo Anselma. I pre nego što je shvatio, opet ju je udario po ruci.

A onda jednog dana, Anselmo je video reklamu za adventističku školu na televiziji. Dopala mu se reklama, i pomislio je da bi tamo mogao da stekne dobre prijatelje u školi. Tako je on rekao svojim roditeljima da bi želeo da ide u tu školu.

»Poslaćemo te tamo ako budemo imali novca,« rekao je otac, koji je radio za kompaniju ulja.

Otac je zaradio pare pa su Anselma poslali u školu u trećem razredu. Anselmo je otkrio da je ova škola drugačija od državne škole. Njegovi prethodni učitelji koji su svi bili iz Sao Tomea su ga ponekad tukli kada se nebi ponašao adekvatno. Međutim, ovi novi učitelji ga nikada nisu udarili, a neki od njih su bili misionari iz Brazila i Portugala.

Saznao je da dvoje iz njegovog susetstva već ide u tu školu, i to mu je pomoglo da se oseća slobodnije.

Svakog jutra, učitelj čita priču iz biblije pre nego počnu časovi.

Asnelmo nikada ranije nije čuo za Isusa i nikada nije čitao bibliju, tako da su mu se jako dopale priče. Kada je njegov učitelj pročitao događaj o Josifovoj svađi sa braćom, on se setio svoje svađe sa svojom starijom sestrom. Saznao je da su braća bila toliko ljuta da su prodala Josifa u ropstvo u Egipat. Radovao se kada je kasnije Josif oprostio svojoj braći.

»Moj omiljeni deo priče je kada Josif postane ministar i kada poziva svoju braću na obrok i kada im oprost,« kaže on.

Kada se Anselmo toga dana vratio iz škole, ispričao je svojoj sestri o Josifu.

»Od tog dana, nije me udarila, i ja nisam udario nju,« kaže on.

Deo trinaestog dara će pomoći Anselmovoј školi Internacionalni adventistički koledž – Kosme Mota – da sagradi auditorium gde će sva deca moći da prisustvuju jutarnjem bogoslužjenju kako bi naučili nešto više o Bogu.

»Ja pre nisam znao ništa o Bogu, nisam znao ni da On postoji,« kaže Anselmo, koji je sada u četvrtom razredu. »Međutim, škola me je naučila da je On ljubav i da je bitan u mom životu.«

Hvala vam na vašim misionским darovima.

DODACI

- Pronađite Sao Tome i prinsipe na karti.
- Anselmovo puno ime glasi Anselmo Bonfim Sousa Baros. Portugalci obično kombinuju ime sa nekoliko porodičnih imena. Prvo dolazi prezime koje je sa majčine strane a onda prezime sa očeve strane. Obično se koristi u pozdravima prvo ime i poslednje prezime.
- Pogledajte Anselma na: bit.ly/Anselmo-Barros
- Pronađite fotografije za ovu priču na: bit.ly/fb-mq.

MISIONSKI ZAPIS:

Sa dolaskom Hose Freire (portugalskog kolportera) na ostrvo Sao Tome, adventisti su počeli da rade 1936. Već 1938 on je tamo odseo kao misionar, a u februaru 1939 je imao i prva krštenja.

BOG ČINI DIVNE STVARI

Dadislau nije voleo kada su ga komšije ismevale i nazivale raznim imenima.

Jednom, kada je hodao jedan dečak je povikao: Ti si deobeo!«

Dadislau je odmah dotrčao i udario tog dečaka.

Drugom prilikom, devojčica ga je odmerila i rekla: »Ti nisi zgodan.«

Dadislau ju je ošamario. »Ja nisam debeo, i nisam ružan!« govorio je deci.

Jednog dana, Dadislau je bilo već svega dosta. Kada ga je jedan dečak nazvao ružnim imenom, on je uzeo kamen i bacio ga iz sve snage. Kamen je udario dečaka u ruku, i dečak je otrčao kući plačući.

Te večeri, dečakov otac je posetio Dadislavovu kuću i ispričao je njegovim roditeljima za kamen. Dadislavov otac je uzeo veliku drvenu varjaču i njom je jako udario sina po ruci.

»Nemoj više da bacaš kamenje na ljude,« rekao je.

»Ako je neko zao prema tebi, samo ih ignoriši, i nemoj se brinuti oko toga. Opet ću de istući ako čujem da sei bacio kamen.«

Dadislau je plakao i plakao. Mislio je da nepošteno što njega kažnjavaju kada mu se drugi dečaci obraćaju sa ružnim rečima. Ali više nije bacao kamenje. Sledeći put kada ga je jedan dečak nazvao pogrđnim imenom, tako se naljutio da je zgrčio pesnicu. Zaista je želeo da ga udari. Ali je ipak odstupio i otišao. Nije želeo da ga otac opet udari drvenom varjačom.

Kada je Dadislau krenuo u trteći razred, roditelji su ga poslali u adventističku školu. Nikada ranije nije čuo za Isusa i bibliju, i jako je voleo da sluša biblijske priče. Naročito je voleo da čita o Isusu.

»Naučio sam kako je Isus bio razapet i kako je vaskrsao i otišao na nebo, i on sada čeka da se vrati po dobre dečake i devojčice,« kaže Dadislau, koj je sada u toj školi već dve godine. Dadislau sada ima 9 godina i u četvrtom je razredu.

Njegova omiljena priča iz biblije je kada je Isus rekao učenicima da će ići na nebo i da će se vratiti ponovo u Jovanu 14,1-3: »Da se ne plaši srce vaše, vjerujte Boga, i mene vjerujte. Mnogi su stanovi u kući oca mojega. A da nije tako, kazao bih vam: idem da vam pripravim mjesto.

I kad otidem i pripravim vam mjesto, opet ću doći, i uzeću vas k sebi da i vi budete gdje sam ja.”

»Meni se ovo sviđa jer ja želim da idem na nebo,« kaže Dadisalu. »Ja želim da vidim Boga na nebu i želim da vidim nebo.«

Dadislavovi roditelji su primetili promenu u njegovom ponašanju, i zbog toga su veoma srećni, i zadovoljni su što on uči o Isusu u školi. Njegova sestra koja ima 6 godina ide takođe u tu školu.

U školi, Dadislau je naučio da nemora da oseća ljutnju kada je neko od dece neljubazan.

»Kada me neko sada naziva pogrdno, ja ignorišem,« kaže on. »Ne kažem ništa i samo nastavim da hodam tamo gde sam pošao. Nije me briga šta oni govore jer ja znam da nije tako. Ja sam zgodan. Naučio sam u školi da me je Bog stvorio a Bog stvara samo divne stvari.«

Deo dara trinaeste subote će pomoći da Dadislauova škola – Internacionalni adventistički koledž – Kosme Mota – izgradi auditorijum gde će deca moći svakog jutra na bogoslužnju da nauče nešto više o Bogu. Hvala vam na vašim darovima.

DODACI:

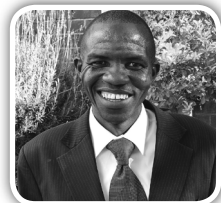
- Pronađite grad Sao Tome na karti.
- Pogledajte Dadislaua na: bit.ly/Dadyslau-Sacramento
- Pronađite fotografije za ovu priču na: bit.ly/fb-mq

NEVEROVATNA PRIRODA:

Kako je glavna biljka koja se uzgaja na ostrvu i izvoze je skoro 95%. Drugi usevi koje se izvozi su kopra, kafa i palmina zrna.

Njihova kuhinja se sastoji uglavnom od korenitih useva, banana i ribe. Povrće uglavnom koriste zeleno i kuvaju ga u crvenom palminom ulju.

SPASAVANJE PROROKA

Ljudi koji su želeli da očiste svoje domove od zlih duhova u selu Zimbabvea pod imenom Fairvju znali su koga treba da pozovu: Kleopas, čoveka koji se naziva prorok.

Kleopas bi u njihovu kuću ušao sa kravljim repom. Nakon što bi zamočio kravlji rep u vodu, on bi šetao od sobe do sobe prskajući po zidovima i uglovima sobe. Nakon toga, on bi naplatio uslugu u novcu ili bi uzeo dve ili tri krave – sa njihovim repovima, žive.

Mkokeli nije znao Kleopasa kada se doselio u Fairvju. Misionar je samo želeo da nauči ljude o Isusu i da im kaže da će Isusu brzo doći. Odlučio je da održi evangelizaciju od dve sedmice.

Kleopas je dolazio skoro svako več. A onda, jedne večeri, Mkokeli je pričao o prorocima. On je pričao kako je Bog koristio proroke kao što su Mojsije, Ilija i Isaija da poovu ljude da slušaju Njegove zapovesti. Otvorio je bibliju i pročitao tekst iz Mateja 24,24: »Jer će izići lažni hristosi i lažni proroci, i pokazće znake velike i čudesa da bi prevarili, ako bude moguće, i izbrane.«

»Da li današnji proroci rade isto što i ovi pre?« upitao je. »Ti proroci nisu tražili novac od ljudi. Oni su želeli da služe Gospodu. Današnji proroci uzimaju novac i stvari od ljudi i čine lažna čuda.«

Zatim je Mkokeli otvorio 2. carevima 5, i pročitao je o proroku Jelisiji kada je odbio da uzme srebro i zlato od Nemana, koji se izlečio od gube.

»Ali današnji proroci uzimaju srebro i zlato od ljudi,« rekao je. »Danas proroci pričaju o prosperitetu i ja nikada nisam čuo da je neki prorok rekao ' Spremite se, Isus dolazi uskoro.' Oni pričaju o zemaljskim stvarima. Zašto? Zato što su oni od ovog sveta a ne od gore.«

Na kraju propovedi, Mkokeli je uputio poziv ljudima da predaju svoje srce Isusu. Kleopas je bio prvi koji je istupio. Suze su mu lile niz obraze. Ljudi su bili u čudu. Mnogi od njih su platili Kleopasu da ih poseti sa kravljim repom.

»Ovaj čovek je prorok,« neko je prošaputao.

»I on ostavlja sve zbog Isusa!« drugi je rekao.

Nakon propovedi, Mkokeli se molio sa Kleopasom i tada je po prvi put saznao da se on naziva prorok.

32 osobe su bile krštene nakon ove evangelizacije. Kleopas je bio prvi koji je zaronio u vodu i koji je izašao kao nova osoba.

Kleopas više ne odnosi kravlji rep u kuće ljudi. On veruje da je jedini način da se neko oslobodi zlih duhova kroz molitvu Bogu koji je na nebu.

Hvala vam na darovima koji podržavaju radnike kao što je Mkokeli Ngvenja.

DODACI:

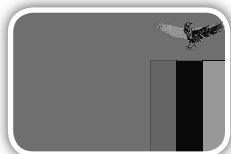

- Objasnite deci da je Mkokeli misionar. Mnogi misionari odlaze iz udobnosti svojih kuća u druge zemlje da propovedaju jevanđelje. Pionir globalne misije je poseban misionar koji propoveda jevanđelje u delovima njegove zemlje gde još nema adventista.
- Pogledajte Mkokelia na: bit.ly/Mkokheli-Ngwenya
- Potražite fotografije koje će upotpuniti vašu priču na: bit.ly/fb-mq.

MISIONSKI ZAPIS:

Solusi univerzitet u blizini Bulavajo, u Zimbabveu je osnovan 1894 kao stanica misionara. Dobio je ime po poglavici Solusve blizu čije kuće je otvoren.

Prvo je obučavao radnike iz lokalne crkve, a onda se škola proširila i uključila i obuku učitelja 1929, do 1958, Solusi je počeo da nudi fakultetsko obrazovanje sa diplomom. Nakon nekog vremena ova spojena škola sa Endrus univerzitetom je 1995 postala nezavisna

ŽENA PO IMENU PETAR

Žena po imenu Petar živi u Zambiji. Kada su članovi crkve videli da ona prodaje odeću i posuđe pored puta, upitali su je: »Hej Petre! Kako si?«

Jedan stranac je u čuđenju upitao: »Zašto se zoveš Petar kada si žensko?«

Ona je tada sa njim podelila svoju priču. Rekla mu je da su joj roditelji dali ime Kristina i da je ona bila u jednom drugom poslu pre nego što je upoznala Isusa.

Kristina je nekada pravila Kačasu, domaće pivo proizvedeno od šećera i kvasca, i prodavala ga je u svom rodnom gradu Mazabuka u Zambiji. Imala je još jedna posao: davala je novac u zajam ljudima, bila je zelenaš.

Kristina je primetila da nekim ljudima predstavlja problem da joj vrate novac na vreme, tako da je ona priredila posebnu odeću koju naziva »borbena oprema.«

Kada joj neko nebi vratio novac, ona bi došla kući i presvukla se u majicu i uzan šorc. Čvrsto bi zavezala kaiš oko struka kako joj pantalone nebi pale kada se bori. Uzela bi oštar nož i mačetu.

I tako obučena u borbenu odeću ona bi otišla u kuću tih ljudi. Čim bi je videli sa oštrim izrazom lica i oružjem, odmah bi je pustili unutra. Ako dužnik nije imao para, ona bi uzimala što je htela i držala kod sebe dok joj ne vrate novac.

»Nikada nisam morala da se borim,« kaže ona. »Ljudi su me se plašili. Kada bi me videli sa nožem i mačetom, dopustili bi mi da uzmem šta hoću.«

Kristina je izgledala veoma strašno u borbenoj odeći. Ljudi bi je pratili i aplaudirali kada bi napuštala kuću dužnika sa muzičkim stubovima, televizorima i motorima.

Kristina je mislila da postupa ispravno.

»Kada sam videla da mi ljudi tapšu, mislila sam da radim dobru stvar,« rekla je.

Kristina bi postupala na isti način kada joj neko nebi platio pivo. Otišla bi kući, obukla svoje borilačko odelo, i uputila se ka njihovoj kući.

Nakon što bi sakupila novac, Kristina bi se vratila svojoj kući, obukla bi svoju normalnu haljinu, i nastavila bi da prodaje pivo i da nudi novac u zajam.

To je bio Kristinin život dok u njen grad nije došla adventistička evangelizacija. Kristina je bila prisutna svake večeri, ali se odjednom razbolela. Nije mogla da hoda, i bila je u krevetu 6 meseci. Onda je čula da će se održati još jedna serija predavanja, i želela je više od svega da traži da se krsti. Pošto nije bila u mogućnosti da hoda, ona je dala uputstva svojoj deci tinejdžerima da je odguraju u invalidskim kolicima na sastanke. Nakon sastanka i nakon proučavanja biblijskih tema ona je krštena.

»Dan nakon mog krštenja, ja sam mogla ponovo da ustanem i hodam,« kaže Kristina. »Bila sam u šoku!«

Bila je izlečena.

Kristina je osetila sramotu kada se setila svog starog načina života. Bacila je nož i mačetu i zamenila ih je biblijom.

»Sada su moj nož i mačeta biblija,« kaže ona. »Stihovi iz biblije su postali instrumenti kojim pomažem ljudima.«

Ljudi su zadivljeni što Kristina čita bibliju. Ona je išla samo do 7 razreda i govori Tango jezik, on je maternji jezik Tango naroda u južnom delu Zambije. Ali ona može da čita bibliju na engleskom.

»Kada sam upoznala Boga, zamolila sam Ga da mi pomogne da radim za Njega,« kaže ona. »Bog mi je pomogao da počnem da čitam engleski čak iako ne znam da ga govorim. Sada mogu da učim druge i da radim bilo koji posao za crkvu.«

Upravo su je tada članovi crkve nazvali Petar. Kada ju je stranac upitao zašto, ona ga je potsetila na noć kada je Isus bio uhvaćen u Getsimanskom vrtu. Jovan 18,10-11: »Simon Petar imaše nož, pa ga izvadi i udari slugu poglavara svešteničkoga, i otsiječe mu desno uho. Onda reče Isus Petru: zadjeni nož u nožnice. Čašu koju mi dade otac zar da je ne pijem?«

»Baš kao i Petar, i ja sam koristila nož,« kaže Kristina. »Ali ja sam ga sklonila i sada koristim bibliju.«

DODACI:

- Pronađite Zambiju i Kristinin rodni grad Mazabuka na karti. Grad ima 35,000 stanovnika i nalazi se na južnom delu zemlje.
- Upitajte decu po kom bi liku iz biblije oni voleli da dobiju ime i zašto.
- Pogledajte Kristinu na: bit.ly/Christine-Mwiinga
- Pronađite fotografije za ovu priču na: bit.ly/fb-mq

NISAM JA KRIVA

Zamolite neku devojčicu da iznese ovaj događaj u prvom licu jednine.

Najgori dan u mom životu se odigrao kada sam imala 17 godina u sedmom razredu. Živela sam sa svojim starijim bratom u glavnom gradu Zambije, Lusaki, i pomagala sam njemu i njegovoj ženi oko kućnih poslova. Takođe sam čuvala i njihovo dvoje dece, čestogodišnju devojčicu i dvogodišnjeg dečaka.

Jednoga dana, odvela sam dečaka, Riuda, preko puta u posetu porodičnim prijateljima koji su imali ćerku mojih godina. Komšijska kuća nije imala struju, tako da im je hrana bila u ćumuru.

Dok smo ova moja drugarica i ja razgovarale u dnevnoj sobi, Riudo je otrčao u kuhinju. Ova moja prijateljica je upravo završila spremanje vode (koja je ključala) i spustula je sa šerpom na pod kako bi se spremila za večernje kupaње.

Očajnički vrisak me je upozorio da se nešto strašno dogodilo. Utrčala sam u kuhinju gde sam videla Riuda kako stoji i jadikuje u bolu. Jedna nogavica njegovih pantalona je bila umočena u vodu. Nogica mu se okliznula i upala u vodu. Ja to nisam znala.

»Hajde brzo da kleknemo i da se molimo,« predložila je moja drugarica.

Ja sam verovala u Boga ali se nisam često molila. Nisam bila sigurna šta da kažem. Nakon što smo klekle ja sam se pomolila: »Zbog čega si mi ovo uradio? Neka bude tvoja volja.«

Nakon toga, moja drugarica je skinula dečaku pantalone. Deo kože se skinuo zajedno sa pantalonama. Otrčala sam u našu kuću preko puta da nosem puter, pa smo mu to namazali kako bi sprečili otok.

Moja prijateljica je zamolila komšiju koji je imao auto da nas odveze do bolnice. A onda je pozvala i mog brata i snaju, koji su bili na poslu.

Moja snajka je prva stigla u bolnicu. Pogledala me je i rekla: »Šta si mu uradila?«

Osećala sam se krivom zbog svega. Nisam znala šta da radim pa sam počela da plačem.

Nakon nekog vremena, shvatila sam da nisam mogla ništa da pomognem u bolnici, pa sam se vratila kući i spremila sam večeru sa rižom i bundevinim lišćem.

Ostatak porodice je stigo u jedanaest sati uveče. I rođaci su počeli da dolaze. Umesto da me pitaju šta se dogodilo, oni su me krivili i kritikovali.

Ja nisam želela da se malom desi loše i da bude u bolovima. Bila je to nesreća na koju nisam mogla da utičem. Nisam jela nedelju dana.

Kada je moja majka, koja živi u drugom gradu, čula da ne jedem, došla je u posetu.

»Sve se događa sa nekim razlogom,« rekla mi je. »Sve dok Bog zna da ti to nisi učinila namerno, On će ti pomoći. Ali to što ne jedeš neće nikome pomoći. Ako jedeš i budeš srećna, to će pomoći i malom da se brzo oporavi.«

Tog dana sam uzela da jedem. Moji dani i noći su protekli u molitvi da Bog izleči dete. Rekla sam: »Ti znaš šta se dogodilo. Iako ljudi kažu da sam ja kriva, oni ne znaju šta se dogodilo.«

Po Božjoj milosti Riudo se oporavio potpuno za 3 sedmice. Bila sam oduševljena. Danas je on tipični petogodišnjak a na nozi čak nemožete ni primetiti ožiljak. I moj odnos sa rođacima se vratio u normalu.

Uprkos agoniji zbog tog događaja, uspela sam da završim sedmi razred i upisala sam sledeću godinu u Rusangu srednjoj školi. Mnogo toga sam naučila od duhovnog, akademskog i socijalnog u adventističkoj školi, i razmišljam da se krstim.

Ovih dana u molitvi tražim da Boga stavim na prvo mesto u svemu što radim jer mi je On dao snagu kada mi je bila potrebna. Ljudi će me možda odbaciti, ali jedina osoba koja će me uvek prihvatiti je Bog.

Meri koja sada ima 20 godina je 11 razred u Rusangu srednjoj školi, koja se nalazi na zemljištu Američkog misionara Viliama Harisona Andersona koji je prvi napravio predstražu u severnom Rhodesiu (današnjoj Zambiji) 1905. misionarski rad je podržavao Andersonom rad u izgradnji škole u Rusangu i nastavlja da sponzorise misionare koji šire radonsu vest. Hvala vam na vašim darovima.

DODACI:

- Kažite deci da Bog vidi sve i da zna kada nešto nije njihova krivica.
- Naučite decu da se mole Bogu za pomoć i da Mu veruju da će je on čuti i odgovoriti.
- Pogledajte Meri na: bit.ly/Mary-Mupaliwa
- Pronađite fotografije za ovu priču: bit.ly/fb.mq.

BOG MI JE DAO ŽIVOT

Namonga je prestala da ide u školu u trinstoj godini.

Ona nije mogla da hoda ni od kauča do vrata kuće u glavnom gradu Zambije u Lusaki. U sobi joj je uvek bilo zagušljivo pa je sedela na kauču kraj otvorenog prozora.

Namonga nije imala snage da uči. Nije mogla ni da čita ni da piše. Sedela je kraj prozora i polako mršavila.

Njeni roditelji i prijatelji su se molili. Oni su orvorenno razgovarali o svojoj zabrinutosti.

»Devojčica će umreti,« rekao je jedan.

»Doktori ne mogu da je operišu,« kazao je drugi. »Previše je mršava.«

Lekari su uradili različite analize i zaključili su da Namonga ima prbolem sa zaliscima srca. Treba izvršiti operaciju tih zaliska.

»Rečeno mi je da moram da idem na operaciju jer će mi samo tako biti bolje,« kaže ona.

Operacija bi bila urađena u univerzitetskoj nastavnoj bolnici u Lusaki, ali prvo Namonga treba da sačeka da iz Rusije doputuje hirurg. Lekari iz rusije obično dolaze dva puta godišnje kako bi obavili operacije na srcu u bolnici.

Namongino stanje se pogoršalo dok je čekala. Provodila je vreme u i van bolnice, i nekoliko puta se dogodilo da je primana dva puta jer su joj noge oticale.

Konačno, stigao je hirurg iz Rusije. Dok je Namonga čekala u operacionoj sali da se operiše, ona se molila: »Gospode, spremna sam za operaciju. Bilo šta da se desi, neka se desi. Neka bude po Tvojjoj volji.«

Ova delikatna operacija je trajala osam sati. Lekari su pažljivo uklonili zalizak koji je curio sa metalnim.

Kada se Namonga probudila, odmah je tražila čašu vode. Bila je jako umorna i iscrpljena. Gledala je oko sebe i videla je da je okružena mašinama. A onda je videla i svoju porodicu koja čeka da je zagrlji.

Tri dana kasnije, prebačena je sa intenzivne nege u običnu sobu.

Lekar je rekao da je operacija bila uspešna, ali i da Namonga mora da pije lek za srce svakog dana do kraja života.

Nekoliko meseci nakon operacije, Namonga se vratila u školu.

Prošlo je 10 godina od operacije. Danas Namonga ima 24 godine i ona je student četvrte godine na Rusanga univerzitetu. Nada se da će nakon diplomiranja moći da napravi organizaciju koja će pomagati deci sa srčanim problemima.

Namonga kaže da su operacija i medicina veoma bitni ali da samo Bog zaslužuje hvalu što joj je spasao život. »Bog mi je dao život i On me održava u životu,« kaže ona.

Njene reči odjekuju i u Otkrivenju 4,11 gde piše: »Dostojan si Gospode, da primiš slavu i čast i silu, jer si ti sve stvorio, i po tvojoj volji su stvoreni i živi.« (savremeni prevod)

»Bog je tu od početka,« kaže Namonga. »Nije mi medicina pomogla da se osećam bolje. Bog me je doržavao. Ja nisam živa zbog metalnog zaliska. Već me Bog drži stalno u životu.«

Namonga Masenke studira zajedno sa 4,000 studenata na Rusangu univerzitetu koji se nalazi na zemljištu američkog misionara Viliam Harrison Andersona. Misionski darovi podržavaju Andersonov rad tako što su sazidali prvu školu u Rusangu i tako nastavlja da se širi do danas jevanđelje. Hvala vam na vašim misionkim darovima.

DODACI:

- Pronađite na karti Rusiju, kako bi deca videla odakle je doktor morao da putuje.
- Objasnite deci da ime Namonga znači »osoba koja se brine za druge« što je upravo ono što Namonga želi da radi kada diplomira.
- Pogledajte Namongu na: bit.ly/Namoonga-Masenke
- Potražite fotografije za ovu priču na: bit.ly/fb-mq

UČIMO ZAMBIJSKE REČI

SRPSKI	BEMBA	NJANJA
Zdravo	Šani	Bvanji
Doviđenja	Šalapo Pitani	Bvino
Kako si?	Uli Šani?	Muli Bvanji?
Dobro sam	Ndi Bvino	Ndili Bvino
Hvala	Natotela	Džikomo

PROGRAM TRINAESTE SUBOTE

(Pre 13 subote napišite potsetnik roditeljima o programu koji će deca imati, i potsetite ih da ponesu poseban dar 30.marta.

- Potsetite sve vernike da su njihovi darovi poklon preko kojih se širi Božja Reč širom sveta i da ¼ trinaestog dara odlazi direktno projektima u Mozambiku i Sao Tome i Prinsipe. Projekti su navedeni na strani 3.)
- Simon H. Čileja II, 83, je bivši adventistički predsednik južne Zambije (današnje južno Zambijske unijske konferencije), koja uključuje Rusangu.
- Bušotine pomažu da se Zambija promeni zauvek
- Napomena: Zamoli šestoro dece da prezentuju ovaj program. Deca ne moraju da zapamte sve napamet, ali ih ohrabrite da tačno čitaju, kako bi sve prošlo kako treba. Slike su dostupne na sledećem linku: bit.ly/fb-mq.

Narator: Ovog tromesečja smo sretali ljude iz Bocvane, Mozambika, Sao Tome i Prinsipe, Zimbabvea i Zambije. Danas ćemo čuti događaj iz Zambije- o neverovatnim bušotinama.

Narator: »Centar uticaja« je mesto koje adventisti koriste kako bi se povezali sa lokalnim stanovništvom. Centar uticaja može biti prodavnica knjiga, vegetarijanski restoran ili soba za čitanje.

Ovo je priča o jednom od prvih adventističkih centara uticaja: jednostavna iskopana rupa od sakupljenog novca za misiju 1914.

Ovo je Simon H. Čileja II, jedan od nekoliko ljudi, još živih, koji je bio svedok ovog istorijskog događaja. Pastor Simon sada ima 83 godine.

Pastor Simon: Sve je počelo 1903. kada je američki misionar William Harison Anderson stigao u severnu Rodesiu. On je pronašao zemlju za koju je smatrao da će biti savršena za misionarsku stanicu. Bila je udaljena negde oko 2 km od moćne Magoja reke.

Pastor Anderson: Da li možemo da koristimo ovu zemlju kao misionarsku stanicu? Želimo da otvorimo farmu i uzgajamo useve. Takođe, želimo da otvorimo i školu u kojoj će deca moći da nauče da čitaju, pišu i upoznaju Boga.

Upravnik: Svidate mi se, ali žao mi je. Već smo ovu zemlju dali svešteniku. I on želi da otvori misionarsku stanicu, i otputovao je u evropu po potrebne stvari.

Pastor Simon: Ali postojao je problem sa prenosom zemlje. Kada su poklonli zemlju, osoba koja je prima mora da je prihvati kako bi postao njen vlasnik. Po lokalnoj tradiciji, novi vlasnik je prihvatio zemlju tako što je pokidao koru sa drveta i pisao po deblu. A sveštenik to nije uradio.

I tako, upravnik je pozvao druge upravnike preko reke da porazgovaraju o tome šta da rade. Upravnik je odlučio da sveštenik nije prihvatio zemlju tako da će je ponuditi pastoru Andersonu.

Pastor Anderson je dobio 2,025 hektara zemlje tako što je otkinuo koru sa drveta i pisao po deblu.

Nakon toga pastor Anderson je otputovao do Solusi misionijske stanice, koju je otvorio 9 gina pre, kako bi uzeo neophodan materijal za novu stanicu. Bilo mu je potrebno 2 meseca da hoda 1450 km, od Solusi do južnog Rodesia.

Dok je on bio odsutan, vratio se sveštenik.

Upravnik: Žao mi je dali smo zemlju nekom drugom.

Pastor Simon: sveštenik je čekao i čekao. Kada se vratio Pastor Anderson, on i taj sveštenik su imali dugačak razgovor o toj zemlji. Nisu mogli da dođu do dogovora, tako da su otišli u vladu po pomoć. Vlada je jasno oglasila da zemlja pripada pastoru Andersonu jer je on pisao po drvetu.

Kasnije je pastor Anderson sagradio trajni znak kako bi se videlo da je on prihvatio zemlju. Deo te oznake i dalje postoji.

Sveštenik nije otišao praznih šaka. Upravnik koji je dao zemlju pastoru Andersonu je predložio da pastor razgovara sa drugim upravnikom preko reke. Taj upravnik je pastoru dao zemlju za misionijsku stanicu.

U međuvremenu, pastor Anderson je raio na otvaranju misionijske stanice poznate kao Rusangu misija. Planirao je da provede 2 godine na izgradnji i učenju lokalnog jezika Tonga pre nego što otvori školu.

Ali nakon što je pastor Anderson stigao, mladić koji je malo govorio engleski jzik mu je prišao dok je sekao drva da sagradi sebi kolibu.

Mladić: Učitelju, došao sam u školu.«

Pastor Anderson: Školu! Još uvek nemamo školu, čak nemamo ni kuću. Moram da naučim jezik, zatim da ga pripremam za pisanje i da napravim školske knjige. Za dve godine ćemo možda imati školu.

Mladić: Zar vi niste učitelj?

Pastor Anderson: Da jesam, to je moj posao.

Mladić: Onda me naučite. Sve zemlje su čule da ste vi učitelj i da ste došli da nas podučavate; i evo me. Došao sam u školu.

Pastor Simon: Za mesec dana, pastor Anderson je imao grupu od 40 učenika.

Međutim, voda je bila problem za misionijsku stanicu, jer su morali da je donose iz Magoja reke koja je bila udaljena 1,6km. Pastor Anderson je odlučio da iskopa ruku, duboku, usku rupu u zemlji.

Generalna konferencija je dala 1000 dolara da se iskopa ova rupa i da se poboljšaju i druge stvari u misionijskoj stanici. Rupa, koja je bila blizu Andersonove trajne oznake, privukla je mnoge iz okoline.

Bušenje rupe za vodu je dovelo ljude pastoru Andersonu i drugim misionarima, i to im je dalo priliku da razgovaraju sa ljudima. Mnogi

ljudi su se krstili uključujući i čoveka koji mi je ispričao ovu priču koju sada ja vama prenosim.

Narator: zemlja koju je prihvatio pastor Anderson je u zemlji Zambija i sada je na njoj osnovna škola, srednja škola i univerzitet sa preko 4000 studenata.

Nije bilo adventista kada je pastor Anderson prvi put stigao 1902. ali ova rupa za vodu je dovela prve ljude ka Hristu, i danas Zambija ima preko jedan milion vernika.

To je sila Svetog Duha koji je radio preko jednostavne rupe koju su finansijski podržali misionski darovi.

Danas sakupljamo poseban dar za projekat u Mozambiku i Sao Tome i Prinsipe, uz Božju pomoć i blagoslov, može narasti kao i Rusangu misia. Hvala vam na vašim darovima.

(DAR)

BUDUĆI PROJEKTI TRINAESTE SUBOTE

- Darovi koji su skupljeni drugog tromesečja 2018 će pomoći:
- Crkvi i zdravstvenom centru u Aruani u Brazilu
- Crkvi i zdravstvenom centru u Salvadoru u Brazilu
- Crkvi i školi engleskog jezika u Kusko u Peruu
- Crkvi i medicinskom centru u Pukalapi, u Peruu

KUVAJMO ZAJEDNO

Keks od limuna (Bocvana)

Potrebni sastojci:

1 šolja (227 gr) putera

½ šolje (100 gr) šećera

1/3 šolje plus 1 kašika (199 gr) mleka u prahu

½ kašikica (1gr) rendanog limuna

½ kašikice (2,5gr) limunovog soka

2 ¾ šolje (343gr) opštenamenskog brašna

2 kašikice (10gr) praška za pivico

1 prstohvat soli

Šećer u prahu, za kraj da se popraska

Uputstva:

Zagrejte rernu na 160 °C. Tacnu obložite papirom za pečenje. Sjedinite puter i šećer mikserom a zatim dodajte mleko u prahu i dobro promešajte. Dodajte limunov sok i rendanu limunovu koru, a onda dodajte suve sastojke (osim šećera u prahu) pa onda vlažne. Mešajte dok se svi sastojci lepo ne sjedine.

Napravite kašikicu tog brašna i rolajte dok ne postane loptasta, zatim je stavite u tepsiju i nešno je poravnajte viljuškom.

Pecite od 12 do 15 minuta ili sve dok ne postane lepo braonkasto. Ostavite da se ohladi, a zatim pospite preko šećer u prahu.

IGRAJTE SE

Umake

Umake što znači »obala« se igra sa dva ili više igrača u Mozambiku. Svaki igrač treba da ima jedan mali kamen (ili dugme ili novčić), plus još jedan dodatni. U Mozambiku, deca crtaju umake spiralni oblik po prašini i koriste malo kamenje kao figure za igru.

Da biste napravili tablu za umake, nacrtajte sliku spirale a zatim uz tu spiralnu nacrtajte reku, gradove, farme, močvare, dine, i travnatu površinu... ili jednodimenzionalno nacrtajte tačkice. Na kraju spirale nacrtajte okean.

Početak igre, svaki igrač stavlja svoj kamen na crnu početnu tačku. Jedan igrač tada drži ruke iza leđa u kojoj drži onaj drugi kamen. On onda ispruži pesnice napred i pita: »U kojoj je ruci?« drugi igrač mora da pogodi u kojoj se ruci nalazi kamen. Ako igrač pogodi, onda on pomera svoj kamen do sledeće slike; ako ne pogodi, onda mora da ostane na istoj poziciji.

Igrači se smenjuju i pogađaju u kojoj je ruci sakriven kamen dok im se kamen pomera po spirali. Prvi ko stigne do »Umake« (obale) pobeđuje!

OBOJITE ZASTAVU

SAO TOME I PRINSIPE

Uputstva:

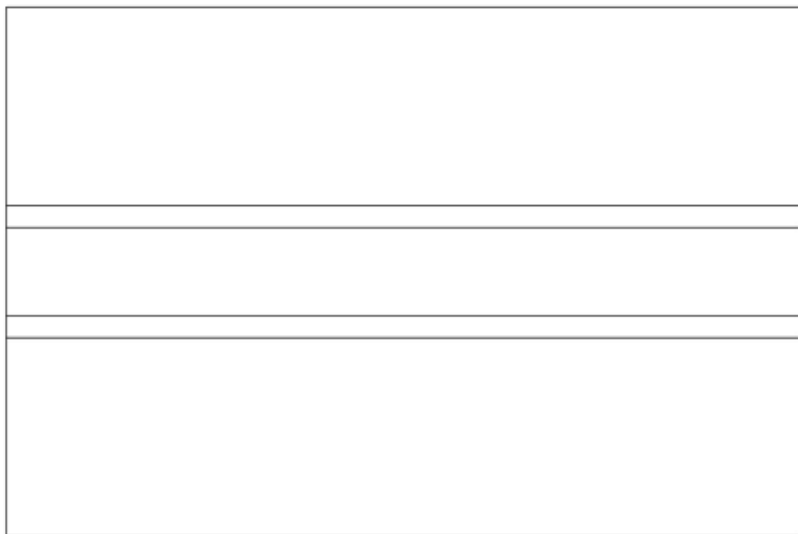
Gornja i donja pruga su zelene, a pruga u sredini je žuta sa crnim zvezdama. Trougao sa leve strane je crvene boje.

BOCVANA

Uputstva:

Gornja i donja pruga su svetlo plave, srednja pruga je crna, a male pruge su bele boje.

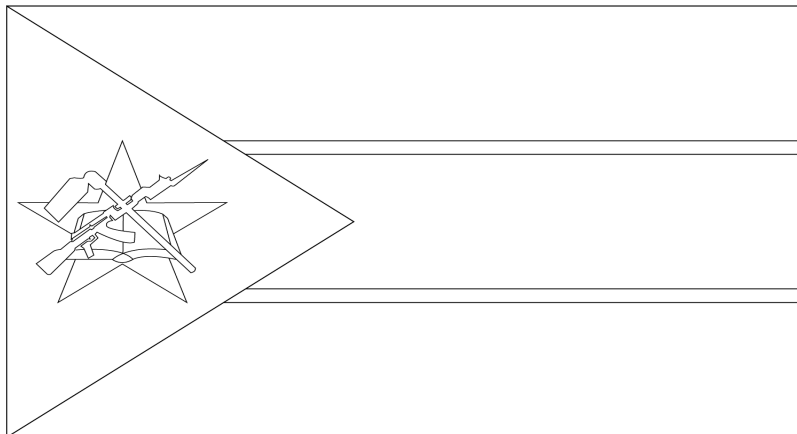

MOZAMBIK

Uputstva:

Gornja pruga je zelena, a donja žuta. Srednja pruga je crna i male prugice su bele.

Trougao sa leve strane je crvene boje. Zvezda je žute boje, a knjiga bele. Puška i motika su crni.

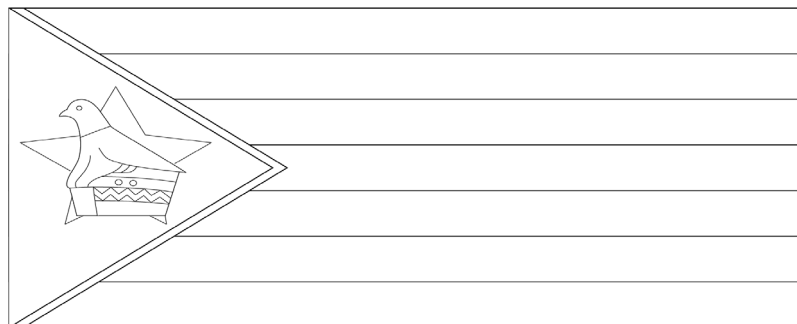

ZIMBABVE

Uputstva:

Sedam horizontalnih pruga bi trebalo da se oboje na sledeći način: od vrha do dna: zelena, žuta, crvena, crna, crvena, žuta i zelena.

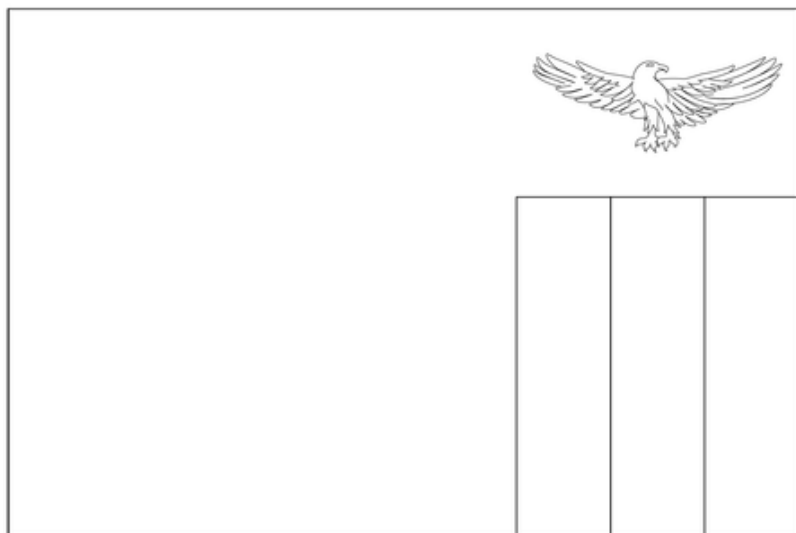
Trougao sa leve strane je bele boje sa crvenom zvezdom i žutom pticom.

ZIMBABVE

Uputstva:

Pozadina je zelena, orao narandžast, a pruge u donjem desnom uglu treba obojiti sledećim redom: crvena, crna i narandžasta.

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u odeljenju za decu pri Glavnom odboru
Odgovara: Ana Gagić
Umnoženo u kancelariji izdavača – 2018.
Za internu upotrebu